

Не любов

Тетяна Булат

Ця історія потрапила до мене випадково. У світлі останніх подій, майже всі жителі України щодня слухають, або дивляться новини.

Цю історію я почула з вуст одного блогера, який отримав листа від доньки героїні цієї сповіді. До листа було прикріплене посилання з оповіданням. Жінка дуже похилого віку писала про свою матір і про події на казахських землях (нинішня Тюменська область). Цій жінці вже 90 років.

Не можу передати вам відчуття і ту гіперболу емоцій, що я пережила, пролітаючи очима вистражданими рядками...

Прочитайте її серцем.

Казахи завжди жили дружніми і великими родинами.

Це нація, заснована на культурних цінностях, повазі та щирій гостинності. Але історія держави і жителів Казахстану дуже складна і болісна.

У 1928 р. радянська влада відсторонила усіх казахських лідерів від управління у місцевих органах влади. Запущено програму колективізації сільського господарства, що передбачала конфіскацію майна й об'єднання всіх орних земель у колективні й радянські господарства (колгоспи та радгоспи). Казахська культура і спосіб життя були фактично зруйновані в результаті державної програми насильницького розселення казахів. Страшні погроми, вбивства охопили країну.

В маленькому аулі, в Казахстані, в чудовій мальовничій місцевості, серед гір, прямо в долині розкинулося невелике поселення.

Родина Ахметових проживала разом. Старенька бабуса... А, можливо, й не старенька. Просто засмагла шкіра обличчя видавала усі зморшки, а низький зріст бабусі також, здавалося, грав не на її користь. Тому всі онуки вважали її старенькою. Також в родині проживали батько, мати і двоє діток – Аіша і Азамат.

Аіша – старша донечка в родині, їй нещодавно відсвяткували 12 день народження. Красива, струнка й тендітна, вона була улюбленицею татка.

Азамат – восьмирічний її молодший брат. Гордість матері, майбутній захисник. Цей коротун вже не одноразово доводив усім, що за свою рідню постоїть. Не давав ображати старшим дітям свою сестру Аішу, завжди захищав її.

Родина обробляла шматок землі, чимсь ділилися з друзями, щось на щось вимінювали... Жили, як всі.

Діти не прислухалися до розмов старших, тому були не в курс ситуації, яка назрівала. Однієї зимової вночі в їхню кімнату влетів батько. Він був шалено наляканим, кричав.

— Аіша, швидко в льох, ховайтеся, швидко! Азамат, лізь, синку, — голос батька ніби крізь вату долітав до дітей. Вуха заклало від переляку. Таким Аіша батька ще не бачила. Але часу на запитання не було.

Батько швидко спустив дітей в льох, де родина зберігала картоплю, овочі та сухі продукти (солоне м'ясо, огірки, рибу).

— Діти, ради Аллаха, сидіть мовчки! Щоб не трапилося, не виходьте зовні! Не виходьте до тих пір, поки не закінчиться їжа в льосі. Зрозуміли? Що б не почули ви, благаю НЕ ВИХОДЬТЕ! Обіцяй мені, Аіша! Обіцяй!!!

— Іншалла, — останнє, що почули від батька діти вже сидячі у льосі, що означало "якщо Божа воля є на те".

Вхід в льох був прямо у підлозі сараю. Батько завалив вхід різним ганчір'ям та непотрібними старими речами.

Перші дні Азамат тримався хоробро і навіть не плакав, пам'ятаючи наказ батька. Але на третій день без світла й тепла, його хоробрість здала свої позиції і він почав плакати. Аіша, як могла, вмовляла братика потерпіти трохи, взяти себе в руки і виконувати обіцянку батькові.

Скільки проминуло часу, вони не знали. Чи день, чи місяць, чи рік. Малі діти вже поїли майже весь провіант і вирішили вилізти нагору.

Це виявилось не так легко. Своїми маленькими плечима і руками довго не могли відкрити кришку льоха. Та й сили багато втратили від хвилювання, сліз, недоїдання та холоду.

Нарешті, по сантиметру в день рухаючи кришку, діти вибралися на волю. Озирнулися.

Аулу не було.

Все згоріло до тла.

Десь з годину малі блукали у пошуках людей.

Надворі на всю буяла весна.

Коли Аіша з братиком не знайшли ні людей, ніякого харчу, вони вирішили піти в сусідній аул, де жили їхні родичі. Азамат зовсім маленьким був, коли приїжджали вони з батьками до родичів, а ось Аіша частенько там бувала, тож дорогу пам'ятала добре.

Три дні йшли пішки.

Воду набирали у ручаях, що дуже рідко зустрічалися їм по дорозі.

Азамат постійно просив їсти, плакав всю дорогу.

Нарешті, на четвертий день вони зайшли в ущелину, за якою був сусідній аул. Навіть сили у дітей побільшало, зрозуміли, що ось вже кінець дороги і зараз всі їхні біди закінчаться.

Аулу не було.

Все згоріло до тла.

Діти познаходили моркву та ще якісь коренеплоди, які вони не знали й трохи поїли.

Аіша та Азамат вийшли зі згарища.

Наступний аул з родичами – те саме. Одні руїни і результати розгулу вогняної

стихії.

— Куди йти? – стугоніла в голові думка у 13-річної дівчинки.

Вони просто пішли, куди дивляться очі.

Під вечір їх наздогнала російська кіннота з десятком козаків.

Не зупиняючись, прямо на скаку, один з козаків заніс шаблю, змахнув нею з величезною силою і розділив тіло хлопчика навпіл.

Аіша кинулася до брата, але до неї вже мчав інший козак, з шаблею наголо. Раптовий крик їхнього командира зупинив кінноту.

— Я заберу її з собою, — сказав він, — буде мені за дружину.

Російський козак перекинув через круп коня маленьке, зголодніле, майже непритомне тільки дівчини й помчав геть.

Злість і ненависть затуманюють ображений розум!

Ображений розум народжує бажання помсти!

Помста йде на компроміс із совістю і серцем.

Аіша народила першу дитину.

Навіть не дивлячись на неї, в перший день придушила немовля.

Друге, третє...

14 дитячих душ янголами полетіли на небо.

Аіша не могла дозволити, щоб народжувалися і жили діти вбивць і нелюдів! Вона вмирала з кожною дитиною... Її душа розривалася і, здавалося, що вона вже не дихає. Але помста повертала її назад, на цю страшну грішну землю, на якій могли статися такі жахливі події.

Ніхто і ніколи не чув цю історію.

Навіть її діти, народжені від коханого чоловіка.

Аіша після смерті свого першого чоловіка через 20 років знайшла своє кохання і народила двох діток. Хлопчика вони назвали Азамат, а дівчинку – Ділара (так звали її матір).

Все життя жінка молилася Аллаху і просила прощення.

Вже будши дуже старенькою, на молитві в мечеті, імам спитав за кого вона все життя так відчайдушно молиться.

— За дітей своїх і родину... — потім обличчя старенької закам'яніло з горя і вона продовжила, — За убієнного братика, за 14 маленьких янголят...

Чоловік відчув страшний біль бабусі.

— Тільки не тримайте в серці ненависть і помсту, — попрохав імам.

— Вже ні. Це просто...НЕ ЛЮБОВ.

Коли Діларі виповнилося 90 років, вона знайшла старий затертий зошит, в якому була написана ця сповідь. Сповідь душі її матері Аіші.

Історія казахів болюча й стражденна. Не раз за час її існування росіяни чинили геноцид та голодомор проти вільного і стародавнього казахського народу.

Розбиті душі, роз'єднані роди, спалені долі, забрані життя...

Віками "викормлена" на крові ненависть до Росії.

Вам це нічого не нагадує, українці?